

Lumea mea poate fi altfel...

Astăzi am primit în dar prima mea cutie de acuarele. Sunt atât de frumos colorate și parcă au strâns în ele tot curcubeul și parfumul naturii. Aș vrea să colorez totul cu ele, să schimb toate nuanțele de gri care mă înconjoară în oricare zi.

M-aș trezi dimineața și aș picta cerul cu un albastru intens ca să rămână mereu așa, să nu mai plângă atunci când norii îi întunecă fața. Soarele meu ar fi oranj ca o portocală gata să sară în mâinile jucăușe ale unui copil zburdalnic. Din păcate însă nu toți copiii pot avea o portocală atunci când își doresc. Hmm... Ce aș putea face eu, așa mic cum sunt, ca să pot schimba acest lucru?

Am găsit o soluție: voi colora toate portocalele din lume în alte culori, astfel încât oamenii mari să nu le mai recunoască și fiecare copil să aibă portocala lui secretă.

Pentru copiii cu pielea neagră voi colora portocale albe, pentru cei cu pielea arămie, portocale roz iar pentru cei cu pielea albă voi pune culoarea nisipului la apus de soare. Astfel vom avea toți copiii un secret doar al nostru: soarele ascuns în miezul unei portocale.

Ne vom încălzi mâinile împreună la lumina soarelui-portocală și chiar dacă pentru unii coaja va fi albă, roz sau de culoarea nisipului, căldura va fi aceeași.

Și pentru că fiecare copil are dreptul la un nume și să aparțină cuiva am să împart din culorile mele, fără a cere nimic în schimb, tuturor celor care nu sunt doriți de nimeni, nu au nume și nici naționalitate. Ar fi oare ceva rău dacă un copil s-ar numi Galben, Verde sau Violet? Nu cred!

Iar dacă mai rămân totuși copii pe care nu-i vrea nimeni, am să-i iau să picteze cu mine, să colorăm portocale, să îmblânzim soarele, să ademenim frunzele sau să culegem norii pufoși de pe torturile cu frișcă făcute de mama.

Mi-aș dori ca fiecare copil să-și cunoască părinții, să se bucure împreună cu ei de cină, să primească în dar, ca și mine, cutia lor proprie de vopsele colorate. Aș dori ca fiecare să simtă bucuria unui alint dăruit din inimă sau mângâierea pe frunte de noapte bună.

Lumea mea ar fi altfel dacă toate acestea s-ar întâmpla pentru că ar fi o lume plină de căldură, de dragoste, de vorbe bune și de multe zâmbete pline de inocență.

Din păcate însă mai există și copii care suferă, copii care nu-și cunosc părinții sau care nu pot să se joace în voie. Pentru ei am să pictez parcuri cu flori mari și pomi încărcăți de frunze și fructe. Am să desenez pe hârtie bănuțe și pleduri ca să se poată odihni în voie. Am să colorez leagănele în roz și aleile parcului în galben pentru ca fiecare să simtă căldura unei vorbe dulci ascunsă într-o rază de soare. Nimeni nu va fi asuprit sau pus la munci grele. Singura muncă pe care trebuie să o facă un copil este să amestece culorile. Și ne pricepem atât de bine să facem acest lucru!

Lumea ar fi cu totul altfel dacă petele de culoare de pe foaia mea albă de hârtie ar putea zbura. Cu siguranță ele s-ar transforma în cărți cu filele întinse în vânt ca niște aripi, care ar călători către țările calde. Acolo și-ar face cuib în mânuțele mici ce ar răsfoi cu drag povești cu Harap Alb sau cu Ilene Cosânzene.

Din pensule aș pune stropi de culoare pe fiecare gură de tun sau armă de foc. Ca un mic vrăjitor aș transforma orice armă în baloane, mingi colorate sau măști haioase pentru un carnaval care să ia locul războaielor. Va începe o petrecere care nu se va termina niciodată și în care fiecare mască va avea rolul ei pe scena presărată cu petale de floare. Atunci nici un copil nu ar mai fi rănit de gloanțe și s-ar putea speria doar de un balon spart pe furiș de o mână neîndemânică.

Am să pictez roua dimineții cu verde iar brotăceii cu galben pentru ca de fiecare dată când ei vor sări în lacul violet să nu se mai recunoască. Oglinzile roșii ale nuferilor să reflecte palatul din care pacea și liniștea se împarte la fiecare copil din orice continent.

Nu este important unde locuiești, cât de mic sau cât de mare ești. Nu este important cât de aproape sau cât de departe pășești pe aleile Pământului, nu este important dacă auzi ca noi toți, dacă vezi culorile cu ochii sau simți fețele oamenilor cu degetele. Cel mai important cred că este să reușești să Pictezi cu Inima.

Așa am pictat și eu roua, am desenat soarele, am colorat și portocale , am pictat broscuțe și aripi, am desenat povești frumoase și am creionat și icoane. Mi-am rostit rugăciunea mea într-un picur de culoare pentru ca și astăzi , la fel ca și mâine, vopselele mele să fie la fel de intense pe orice mugur sau pe orice boboc firav de floare.

Mi-am pictat gândurile și sentimentele, mi-am mânjit nasul, obrații, sprâncenele, ochii...chiar și inima mi-am colorat-o în altă culoare. Am pictat creioanele, cărțile mele de la școală, mi-am umplut mâinile, părul și unghiile de culoare.

Am făcut toate acestea pentru ca astăzi și mâine lumea mea, a noastră , să fie altfel .

Iar dacă doar așa lumea mea ar putea fi altfel , atunci în fiecare zi o voi lua de la capăt și voi colora: roua cu galben, cerul cu verde, brotăceii cu violet, soarele cu roz, norii cu mov iar portocalele în toate culorile...

Iulian Angheluș
Jud. Iași